

SABIE DE MONTEPEN

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

ἐκπλήξεως ἠσθάνετο ἤδη, ὅτι ἡ καρδιά του κατέστη αἰφνης ψυχρὰ καὶ ἀσυμπαθὴς πρὸς τὴν παραμορφωθείσαν σύζυγόν του — κυρίως, διότι αὕτη παρεμορφώθη, ὅτι ἄνευ καλλονῆς, οὐδὲν ἦδη τῇ ἀπομένει θερμόν, ἐκλυσιγίνεον, συμπαθές. Μόλις πρὸ μιᾶς ὥρας ἔσπευδεν ἐπανερχόμενος εἰς τὴν οἰκίαν του ἐκ τοῦ δικαστηρίου μετ' ἀλλοίων ὅλως αἰσθημάτων, μετ' ἀλλοίων προσδοκιῶν καὶ ἐλπίδων, καὶ τώρα αἰφνης εἶδεν ὅτι δὲν τὴν ἡγάπα πλέον. Μόλις ἐξέλιπεν ἡ αἰσθητικὴ γοητεία τῶν φυσικῶν ἀπαντήσεων, ἡ καρδιά αὐτοῦ ἐν ἄκρῳ εὐρέθῃ κενὴ καὶ ψυχρὰ.

«Α! μετὰ χαιρεκακίας διελογίζετο ὁ Βελτίστσεφ, τώρα ἔγινες, κυρία μου, ἐν ἄθλιον καὶ δυσμορφον τέρας! Τώρα, μετὰ συγχωρήσεως, οὕτε νὰ σὲ πτύσῃ κανεὶς δέχεται, καὶ ὁμοῦ πρὸ μικροῦ... Θεέ μου! Ὅταν τὸ σκεφθῶ, πρὸ μικροῦ ἀκόμη, μὲ ἔπτυνεν ἄνευ οἰκτιρμοῦ, μὲ ἐβασάνιζε, μὲ προσέβαλλε καὶ κατεφρόνει τὸν ἔρωτά μου, ἀναγκάζουσα με νὰ ἐκλιπαρῶ ταπεινοφρόνως ἐκάστην σπανίαν θωπεῖαν της, ἐπὶ τῆς ὁποίας, ἄλλως τε, εἶχον πληθεῖς δικαίωμα, ὅταν ὁ προστυχὼν τραγὸς πους θαλαμηπόλος τῇ ἤρεσκε πλειότερον τοῦ συζύγου της, τοῦ συζύγου, ὅστις τὰ πάντα τῇ προσέφερε τὰ πάντα, τὰ πάντα!... Αἶ, τώρα τὸ παιγνίδιον ἔλαβεν ἄλλην φάσιν!... Τώρα, κυρία μου, ὡς φαίνεται θὰ ἦθε εὐτυχὴς ἂν τὴν ἐλαχίστην ἐπίστων προσοχὴν, τὴν ἐλαχίστην προσέφερον θωπεῖαν, ἀλλ' ἐγὼ... Ὅχι, ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὁδόντα ἀντὶ ὁδόντος, ἀκριβῆ μου Λιουδμίλα Σεργιέεβνα! — ἡσύχως καὶ μετὰ χαιρεκακίᾳ θριάμβου ἐγέλασεν οὗτος ἐν τέλει — ἀρκετὰ ὑπέφερα, πάρα πολλὰ ἐξ αἰτίας σου, ἐφούσκωσεν ἡ ψυχὴ μου!»

τὸν γέροντα, ὤθησεν αὐτὸν διὰ τῆς ἀκτῆ-
ριδος τοῦ ὅπλου του, εἰπών:

— "Ε!... ε!... ξύπνησε!...

Ὁ γέρων ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος,
ἠνέωξεν ὀλίγον τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ παρε-
τήρησε τὸν χωροφύλακα. Εἶτα, ἐπικναλα-
θὼν τὴν προτέραν αὐτοῦ θέσιν, ἐφάνη ὅτι
ἀπεκοιμήθη αὖθις.

ΜΗ'

Ὁ ἄκακος.

Τοῦτο ἐξώργισε μεγάλως τὸν χωροφύ-
λακα, ὅστις σείσας ἰσχυρῶς τὸν γέροντα,
ἤρχισε νὰ κραυγάζῃ:

— "Ε! γέρω - κατεργάρη!... εἶσαι
κουφός; δὲν καταλαβαίνεις ἀπὸ λόγια;...
Σήκω καὶ φύγε γρήγορα!...

Ὁ ρακένδυτος γέρων, ρήξας ὑπόκωφόν
τινα γρυλλισμόν, καὶ καθήσας παρετή-
σεν ἡλιθίως τοὺς περὶ αὐτόν.

— Κύριε εἰσαγγελεῦ, εἶπε τότε ὁ χω-
ροφύλαξ, ζητῶ συμπαθεῖο, μὰ αὐτὸς μοῦ
φαίνεται χαμένος... κατεργάρης... λωπο-
δύτης... νὰ τοῦ ζητήσω τὰ χαρτιά του;

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἀπήντησε καταφατικῶς.

— Ἐμπρός! ἀνέκραξεν ὁ χωροφύλαξ,
τὰ χαρτιά σου γρήγορα, ἀλλέως σὲ συλ-
λαμβάνω.

Οὐδεμία ἀπάντησις ἐκ μέρους τοῦ γέ-
ροντος.

— Τὰ χαρτιά σου! ἐπανελάβεν ὁ χω-
ροφύλαξ, τὰ χαρτιά σου! ἀκούς;... Ὁ
κύριος εἰσαγγελεὺς περιμένει.

Ὁ γέρων ἐξηκολούθει μένων ἀπαθῆς
καὶ ἄφωνος, ἐνῶ ὁ χωροφύλαξ ἐπανελάμ-
βανε τὰς προσκλήσεις του.

— Δὲν σὲ ἐννοεῖ καὶ δὲν θὰ σὲ ἀπαν-
τήσῃ, εἶπε τότε ὁ κύριος Δεβεζαί.

— Τὸν γνωρίζετε; ἠρώτησεν ὁ εἰσαγ-
γελεὺς.

— Ναί, ἔρχ